

Arrest

nr. 268 149 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij doet verschillende aankomstverklaringen, waarvan de laatste op 12 juni 2017 te Gent.

1.2. Op 3 oktober 2017 sluit de verzoekende partij een wettelijke samenwoning af met mevrouw L.M.A.O.I. van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 16 oktober 2017 wordt door de cel schijnrelaties een gesprek gevoerd met de verzoekende partij en mevrouw L.M.A.O.I. Bij dit gesprek bevestigden beiden geen liefdesrelatie te hebben met elkaar en dat ze elkaar zien als moeder en zoon.

1.4. Op 7 november 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar wettelijke samenwonende partner, mevrouw L.M.A.O.I..

1.5. Op 3 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Met arrest nr. 211 263 van 19 oktober 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5. Tegen voormeld arrest dient de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.7. De Raad van State heeft met arrest nr. 247.555 van 15 mei 2020 het arrest nr. 211 263 van de Raad vernietigd.

1.8. Met arrest nr. 248 812 van 9 februari 2021 verwerpt de Raad opnieuw het beroep vermeld in punt 1.5.

1.9. Op 22 maart 2021 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als wettelijk samenwonende partner van mevrouw L.M.A.O.I. van Belgische nationaliteit.

1.10. Op 16 september 2021 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.03.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als wettelijk samenwonende met de genaamde L.,M.A.O.I. (...)(RR.(...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980.

(...)

De vorige aanvraag gezinshereniging op 07.11.2017 werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 03.05.2018. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, maar dat beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarop betrokkene een cassatieberoep instelde. Dit cassatieberoep werd in het voordeel van betrokkene beslist, waarna de RVV opnieuw de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 03.05.2018 diende te beoordelen. Daarop werd het beroep opnieuw verworpen op 9.02.2021.

Ten gronde is er eigenlijk niets veranderd aan de situatie van betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene en de referentiepersoon sloten een wettelijke samenwoning af en blijken elkaar minstens 2 jaar te kennen en intussen ook meer dan 1 jaar samenwonend te zijn. Echter, tijdens een gesprek met de cel schijnrelaties waarin gepeild werd naar hun beider intenties betreffende hun wettelijke samenwoning op 16.10.2017 bevestigden betrokkene en de referentiepersoon dat ze elkaar zien als moeder en zoon. In het kader van deze aanvraag werd er een attest van wettelijke samenwoning voorgelegd dd.03.10.2017. Verder werden er geen bijkomende bewijstukken voorgelegd waaruit blijkt

dat betrokkenen nu wel een partnerrelatie hebben met mekaar. Het gaat hier dus niet om een partnerrelatie overeenkomstig de bepalingen van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Of zoals de RVV het verwoordde in het arrest van 12.02.2021 : “Een moeder/zoonsrelatie kan niet beschouwd worden als zijnde een samenlevingsproject dat zij hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten. Het is niet kennelijk onredelijk om een moeder/zoonsrelatie uit te sluiten van de toepassing van de in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste ‘partnerrelatie’.”

Aangezien betrokkene niet heeft aangetoond een partnerrelatie te onderhouden met de Belgische zoals gesteld in artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980 wordt deze aanvraag geweigerd. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt :

“Art. 8 EVRM bepaalt : (...)

Dat verzoeker het leven deelt met zijn in België verblijvende wettelijk samenwonende partner valt evident onder de door het art. 8 EVRM gewaarborgde rechten. De eerbiediging van het privé-leven omvat immers een recht op persoonlijke ontplooiing en het recht om relaties met andere mensen en de buitenwereld aan te gaan en te ontwikkelen.

Als gevolg van de verzoekers betekende beslissing wordt verzoeker van zijn wettelijk samenwonende partner gescheiden. De uitzetting wordt door het EHRM als een inmenging van enig openbaar gezag op de door het art. 8, §1 EVRM gewaarborgde rechten beschouwd, zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Opdat de inmenging gerechtvaardigd zou zijn dient de ernst van de overheidsmaatregel in verhouding te zijn met het doel ervan. De belangen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en/of veiligheid, en anderzijds het recht op een privé-leven, dienen telkens te worden afgewogen. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd noch proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn wettelijk samenwonende partner in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat er in casu sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht iuncto artikel 8 EVRM nu verweerder heeft nagelaten, in het licht van een afweging van het belang van het individu en het gezin, na te gaan of het feit dat verzoeker in België een privé-en een gezinsleven beschikt, er tewerkgesteld en geïntegreerd is, een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om zijn bestaande privé-en gezinsleven in het land van herkomst, verder te zetten.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige privé- en gezinssituatie van verzoeker.”

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.1.3. Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62).

3.1.4. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele *de facto* partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

3.1.5. Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap heeft en die met de Unieburger een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt.

De voorwaarden die in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, *in casu* een stabiele *de facto* partnerrelatie. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

3.1.6. *In casu* blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd met als hoofdmotief de vaststelling dat de verzoekende partij en de betrokken Unieburger een moeder/zoon-relatie hebben. De verzoekende partij houdt voor dat zij haar leven deelt met haar in België verblijvende wettelijk samenwonende partner, doch ontkent niet dat dit ‘partnerschap’ een moeder/zoon-relatie betreft. Het is niet betwist dat de verzoekende partij een meerderjarige man is. Het is evenmin betwist dat de referentiepersoon niet de natuurlijke moeder is van de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de referentiepersoon als ouder heeft gefungeerd tijdens de minderjarigheid van de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat zelfs indien de referentiepersoon de natuurlijke moeder was geweest en/of zij een soortgelijke verhouding heeft gehad met de verzoekende partij tijdens diens minderjarigheid, wat niet blijkt, dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

In dit geval toont de verzoekende partij dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan. De verzoekende partij houdt er een vaag en algemeen betoog op na, maar illustreert geenszins met persoonlijke elementen welke precieze bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden bestaan tussen haar en de referentiepersoon. Temeer de verzoekende partij geboren is in 1983 en dus evenmin als jongvolwassene kan worden beschouwd en voordien als volwassene een eigen leven leidde. Louter de melding dat zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met de referentiepersoon en dat zij haar leven deelt met deze persoon, volstaat niet om een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven aan te tonen.

3.1.7. Ten overvloede, in de mate de verzoekende partij zou menen dat hoewel haar relatie met de referentiepersoon – die zij omschrijft als het leven delen met haar wettelijke samenwonende ‘partner’ – niet onder de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan ressorteren er wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, herhaalt de Raad dat het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele *de facto* partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). De verzoekende partij toont geenszins aan dat aan het begrip “partnerrelatie” in het licht van artikel 8 van het EVRM een andere invulling zou moeten worden gegeven dan aan datzelfde begrip in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd dienen te zijn. Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de verwijzing naar de samenwoning en de verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon met wie zij samenleeft, doch haar relatie met haar partner geenszins verder toelicht. *In casu* kunnen uit de loutere samenwoning en de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar wettelijke samenwonende partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar wettelijk samenwonende partner, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.1.8. Voorts, in de mate dat de verzoekende partij haar relatie met de wettelijk samenwonende partner, lijkt te catalogeren onder haar privéleven, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling is en het *in casu* een eerste toegang betreft. Het EHRM oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een privéleven in België met haar wettelijke samenwonende partner geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij haar privéleven niet kan verderzetten of opbouwen in het herkomstland. Zij voert daartoe geen enkele hinderpaal aan. Niets verhindert de verzoekende partij bovendien om met mevrouw L.M.A.O.I. via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden, noch wordt aangetoond dat mevrouw L.M.A.O.I. de verzoekende partij niet kan bezoeken in het herkomstland. Ook door de loutere en vage verwijzing naar een tewerkstelling en een integratie, toont de verzoekende partij niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om haar privéleven verder te zetten in het land van herkomst, met name Chili, dat zij pas in juni 2017 definitief heeft verlaten, zoals blijkt uit de visumstempels in haar paspoort, waarvan zich kopieën in het administratief dossier bevinden. Zij toont niet aan dat zij alle banden met Chili is verloren en evenmin dat het voor haar onmogelijk zou zijn om in Chili een tewerkstelling te bekomen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er uitzonderlijke omstandigheden betreffende haar privéleven zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij met haar betoog, dat *in se* erin bestaat dat zij bij de referentiepersoon in het Rijk wenst te verblijven hoewel zij niet heeft aangetoond aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen en dat haar privéleven dient te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, niet aan dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven.

Tot slot merkt de Raad nog op dat door de verwerende partij niet werd beslist dat zij het grondgebied moet verlaten. De verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing van haar wettelijk samenwonende partner wordt gescheiden. Nu er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

3.1.9. Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt, gelet op wat voorafgaat, een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

3.2.1. De verzoekende partij licht het tweede middel toe als volgt:

“Wettelijk kader

(...)

Beoordeling in casu

1. Verweerder stelt dat dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd art. 40bis, §2, 2° Vw.

Verweerder stelt dat het begrip “partner” in de zin van art. 40bis, §2, 2° Vw. dient te worden begrepen als een persoon met wie een samenlevingsproject wordt aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten.

Gezien verzoeker en de referentiepersoon enkel liefde voor elkaar kennen als in een moeder-zoonrelatie (en geen amoureuze relatie met elkaar zouden hebben), dient volgens verweerder de aanvraag tot verblijf van verzoeker te worden geweigerd.

2. Verweerder verwijst naar het arrest dd. 12.02.2021 van de RvV welk op zijn beurt verwijst naar het arrest nr. 13/2021 van 28 januari 2021 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest oordeelde het Hof dat Belgen die een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd met een partner ten aanzien van wie een huwelijksbeletsel bestaat geen gezinshereniging kunnen bekomen op basis van art. 40bis, §2, eerste lid, 2° Vw.

In dit arrest antwoordt het Grondwettelijk Hof op de prejudiciële vraag van de Raad van State of het artikel 40ter, §2, 1° Vw juncto artikel 40bis, §2, 2°, e) Vw. het gelijkheidsbeginsel schenden, in zoverre die bepalingen Belgen die een wettelijke samenwoning hebben afgesloten, verhinderen gezinshereniging te doen wanneer zij zich bevinden in een situatie van een huwelijksbeletsel.

Het Hof oordeelt dat het verschil in behandeling is verantwoord omdat de gezinsherenigingsmogelijkheid bij wettelijk samenwonenden bedoeld is voor “ongehuwde personen die een samenlevingsproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten”, waaronder wettelijk samenwonenden met een huwelijksbeletsel dus niet kunnen worden gekwalificeerd.

3. De feiten ten gronde hier zijn niet analoog met die van het Grondwettelijk Hof arrest. Daar ging het over een werkelijke moeder-zoonrelatie, waarbij dus een huwelijksbeletsel geldt en door de partners geen beroep kan worden gedaan op art. 40bis, §2, 2°, e) Vw.

In casu is er geenszins sprake van een huwelijksbeletsel tussen verzoeker en de referentiepersoon. Zij zijn immers geen bloedverwanten in rechte lijn, aanverwanten in dezelfde lijn, of broer en zus, oom en nicht/neef of tante en nicht/neef zijn.

De relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is bijgevolg niet uitgesloten van de “partnerrelatie” bedoeld in artikel 40bis, §2, 2°, e) Vw.

Geenszins kan verweerder de aanvraag weigeren omdat de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon zou uitgesloten zijn van de “partnerrelatie” bedoeld in artikel 40bis, §2, 2°, e) Vw.

4. Verzoeker wil in elk geval opmerken dat een verstandssamenwoning (en andere gezinsvormen, cf. infra), net zoals een verstandshuwelijk (waarvan de Belgische rechtspraak en rechtsleer reeds heeft geoordeeld dat dit een geldig huwelijk is), in aanmerking komt voor de “partnerrelatie” in de zin van artikel 406/5, §2, 2°, e) Vw., nu deze in se niet veel van elkaar verschillen.

Een verstandshuwelijk, zijnde het huwelijk uit louter financiële of praktische overwegingen zonder liefdesrelatie, wordt immers als een “samenlevingsproject vergelijkbaar met dat van echtgenoten” beschouwd, aangezien het een samenlevingsproject van echtgenoten is.

Verzoeker wil bijkomend opmerken dat er ondertussen in onze samenleving nieuwe duurzame en stabiele gezinsvormen/partnerrelaties zijn ontstaan dan de klassieke “onder één dak samenwonende echtgenoten”.

Zo verwijst verzoeker bv. naar het “bewust co-ouderschap”, een gezinsvorm waarbij er tussen de partners geen liefdesrelatie is, maar zij wél samen een kind krijgen en opvoeden. Er is liefde, maar geen amoureuze (cf. De Morgen, dd. 7.10.2021, “Er is liefde, alleen geen amoureuze” Wensouders zonder partner kiezen bewust voor co-ouderschap”, stuk 2).

5. Aangezien verweerder stelt dat de relatie van verzoeker niet kan worden gekwalificeerd als “een samenlevingsproject vergelijkbaar met dat van echtgenoten”, maakt zij een ongerechtvaardigd

onderscheid tussen personen die een 'verstandshuwelijk' zijn aangegaan en personen die een 'verstandssamenwoning' hebben afgesloten (zonder het bestaan van een huwelijksbeletsel).

Derhalve schendt verweerder het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie vervat in art. 10 en 11 van de Grondwet.

6. Door te stellen dat verzoekers aanvraag wordt geweigerd omdat verzoeker geen samenlevingsproject dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten heeft met zijn wettelijk samenwonende partner, impliceert verweerder dat een liefdesrelatie noodzakelijk is. Verweerder gaat er immers van uit dat een verstandssamenwoning niet kan worden vergeleken met een samenlevingsproject van echtgenoten. Het enige verschil dat daarin zou kunnen worden gezien is een mogelijke liefdesband.

Art. 40bis, §2, 2° Vw. stelt nergens als voorwaarde dat de partners die een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd met elkaar een liefdesband moeten hebben. Artikel 40bis, §2, 2° Vw. heeft het louter over een "duurzame en stabiele partnerrelatie".

De Memorie van Toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (d.i. de wet waarbij onder meer artikel 40bis werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet met oog op uitbreiding van de gezinsherenigingsregeling) verduidelijkt het volgende over de interpretatie van art. 40bis, §2, 2° Vw.:

"Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M.1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid.

In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek." (eigen onderlijning)

Art. 1475 BW stelt dat de wettelijke samenwoning een toestand van samenleven tussen twee personen beoogt. Verdere beperkingen zijn er niet waardoor bloed-of aanverwantschap tussen de partners de wettelijke samenwoning niet in de weg staat. De graad van affectiviteit is dus irrelevant bij het geregistreerd partnerschap, waardoor art. 40bis, §2, 2° Vw. geenszins vereist dat de wettelijk samenwonende partners een samenlevingsproject aangaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten.

Verweerder voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan art. 40bis, §2, 2° Vw. die bovendien ingaat tegen de ratio legis ervan.

Het Raad van State afdeling bestuursrechtspraak oordeelde als cassatierechter in haar arrest nr. 247.555 dd. 15 mei 2020 hieromtrent:

"Wat de aard van de (partner-)relatie betreft, blijkt enkel dat het, naast de concreet opgesomde voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet vaststelt dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing werd afgewezen op grond van één van de supra vermelde elementen doch wel aanvaardt dat die aanvraag wordt afgewezen, enkel omdat geen "liefdesrelatie" zou zijn bewezen, voegt hij een voorwaarde toe aan artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet die de afwijzing van de aanvraag niet vermag te gronden." (eigen onderlijning).

Verweerder heeft derhalve de feitelijke gegevens incorrect beoordeeld waardoor de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Er sprake van schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs machtsmisbruik.

7. Verweerder haalt aan dat er ten gronde niets veranderd is aan de situatie van verzoeker, met name de aard van de relatie die hij heeft met de referentiepersoon, in vergelijking de eerste aanvraag gezinshereniging dd. 7 november 2017 van verzoeker. Derhalve voldoet verzoeker volgens verweerder "nog steeds" niet aan de voorwaarde van duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° Vw.

Ondertussen is er cassatierechtspraak is tot stand gekomen waarbij geoordeeld wordt dat er geen sprake dient te zijn van een liefdesrelatie, zodat het onveranderde karakter van de relatie van verzoeker en de referentiepersoon irrelevant is, in tegenstelling tot wat verweerder in de bestreden beslissing stelt.

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet draagkrachtig, waardoor er sprake is van een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

8. Dat de bestreden beslissing geenszins gesteund is op alle gegevens van het dossier, in het bijzonder het voormelde cassatiearrest van de Raad van State.

Dat elke burger waaronder verzoeker er juist op moet kunnen rekenen dat verweerder het gezag van gewijsde van het cassatiearrest niet miskent.

Derhalve is er sprake van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222).

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Zo wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter en artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarbij wordt gesteld dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet, dat de vorige aanvraag gezinshereniging op 7 november 2017 werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 3 mei 2018, dat zij in beroep ging tegen deze beslissing, maar dat beroep werd verworpen door de Raad, waarop zij een cassatieberoep instelde, dat dit cassatieberoep in het voordeel van de verzoekende partij werd beslist, waarna de Raad opnieuw de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 mei 2018 diende te beoordelen, dat het beroep tegen deze beslissing opnieuw werd verworpen op 9 februari 2021. De verwerende partij vervolgt dat er ten gronde eigenlijk niets veranderd is aan de situatie van de verzoekende partij en de referentiepersoon, dat zij een wettelijke samenwoning afsloten en elkaar minstens twee jaar blijken te kennen en intussen ook al meer dan één jaar samenwonend zijn, dat echter tijdens een gesprek met de cel schijnrelaties waarin gepeild werd naar hun beider intenties betreffende hun wettelijke samenwoning op 16 oktober 2017 zij bevestigden dat ze elkaar zien als moeder en zoon, dat in het kader van deze aanvraag er een attest van wettelijke samenwoning werd voorgelegd van 3 oktober 2017, dat verder er geen bijkomende bewijstukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij nu wel een partnerrelatie hebben met mekaar, dat het hier dus niet gaat om een partnerrelatie overeenkomstig de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er ook nog op gewezen dat de Raad het in het arrest van 12 (lees: 9) februari 2021 verwoordde als volgt: "Een moeder/zoon-relatie kan niet beschouwd worden als zijnde een samenlevingsproject dat zij hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten. Het is niet kennelijk onredelijk om een moeder/zoon-relatie uit te sluiten van de toepassing van de in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste 'partnerrelatie'." Concluderend wordt gesteld dat gezien de verzoekende partij niet heeft aangetoond een partnerrelatie te onderhouden met de Belgische onderdaan zoals gesteld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet deze aanvraag wordt geweigerd, dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan

de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gegrond.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk wetboek.”

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op de partner van een Belgische onderdaan.

Er wordt dus vereist dat de partners:

- een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, én;
- een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Uit deze laatste wettelijke vereiste volgt dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan. Er dient met name sprake te zijn van een “*partnerrelatie*” en deze partnerrelatie moet “*duurzaam en stabiel*” zijn.

Aan deze tweede voorwaarde van duurzaamheid en stabiliteit is voldaan:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

3.2.5. In de bestreden beslissing wordt erkend dat de verzoekende partij en de referentiepersoon een wettelijke samenwoning hebben afgesloten en elkaar minstens twee jaar kennen en intussen ook meer dan één jaar samenwonend zijn.

Echter wordt gemotiveerd dat het *in casu* gaat om een moeder/zoon relatie en dat niet blijkt dat het gaat om een partnerrelatie met elkaar, dat een moeder/zoon-relatie niet kan beschouwd worden als een samenlevingsproject dat zij hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, dat het dan ook niet kennelijk onredelijk is om een dergelijke relatie uit te sluiten van de toepassing van de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste “*partnerrelatie*”.

Met andere woorden blijkt uit de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat het dient te gaan om een partnerrelatie zoals beoogd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat een moeder/zoon-relatie niet kan beschouwd worden als een samenlevingsproject dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten.

3.2.6. In het verbrekingsarrest met nr. 247.555 van 15 mei 2020 van de Raad van State wordt uiteengezet:

“(…)

8. Uit de gegevens waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat het bestreden arrest betrekking heeft op een beslissing aangaande een aanvraag voor een F-kaart, ingediend door een derdelander als wettelijk geregistreerd partner van een Belgische, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer en verblijf in de lidstaten van de Unie.

Artikel 40ter, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op gezinshereniging tussen een derdelander en een zogenaamde statische Belg en dus te dezen van toepassing is, verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°. Wat de gezinshereniging met een wettelijk geregistreerde partner betreft, luidt deze laatste bepaling:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° [...] 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond : - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven; c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon; e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek. f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

9. Met de wet van 25 april 2007 werden de artikelen 40bis en 40ter ingevoegd in de vreemdelingenwet om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden, meer bepaald voor respectievelijk de burger van de Unie of de Belg met de wettelijk geregistreerde partner die hem begeleidt of zich bij hem

voegt. Naar luid van het aldus ingevoegde artikel 40bis gold deze mogelijkheid “voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie”, en met een aantal bijkomende voorwaarden.

In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

“Om het recht op gezinshereniging te kunnen genieten moet de bedoelde vreemdeling door middel van een geregistreerd partnerschap verbonden zijn en met die persoon een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar hebben. De criteria inzake het stabiel karakter van de relatie zullen bepaald worden bij een in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit. Verder zal dit besluit geen afbreuk doen aan de criteria voorzien in de bovenvermelde omzendbrief van 30 september 1997, zoals toegepast door de administratie. Het betreft dezelfde regels als voorzien in het kader van de gezinshereniging van de partner van een vreemdeling die geen burger van de Unie is. Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M.1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek. Het begrip van een duurzame en stabiele relatie wordt momenteel reeds gebruikt in het kader van de voornoemde omzendbrief van 30 september 1997. Het kan gaan om een relatie die begon op het moment dat beide partners nog in het buitenland verbleven, om een in België bestaande relatie of een combinatie van beide.” (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 51-2845/001, 40)

In het voormelde citaat is sprake van een “relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht”. Noch in de wettekst zelf, noch in de memorie van toelichting wordt een “liefdesrelatie” vermeld. Dit is evenmin het geval in de omzendbrief van 30 september 1997, waarin wordt vereist dat een “duurzame relatie” wordt bewezen “o.a. op basis van betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke” en dat “er geen duidelijke en ondubbelzinnige elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnrelatie”. Ook de artikelen 1475 e.v. van het burgerlijk wetboek bevatten geen vereiste van een “liefdesrelatie”.

Het in ministerraad overlegd koninklijk besluit, waarvan sprake is in het voormelde citaat uit de memorie van toelichting, is genomen op 17 mei 2007 doch vernietigd met 's Raads arrest nr. 201.374 van 26 februari 2010.

10. Met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging’ worden de bijkomende voorwaarden voor gezinshereniging met de wettelijk geregistreerde partner van een Belg of een Unieburger aanzienlijk uitgebreid. Ook is in artikel 40bis van de vreemdelingenwet voortaan sprake van een naar behoren geattesteerde en duurzame “partnerrelatie” in plaats van “relatie”.

Een definitie of een nadere toelichting van het begrip “partnerrelatie” wordt niet gegeven in de wet. Wel wordt in de verantwoording van het amendement nr. 147 op het wetsvoorstel dat, weliswaar na vervanging door de subamendementen nr. 162 tot en met 174, heeft geleid tot het gewijzigde artikel 40bis van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld:

“De derde reeks wijzigingen vloeit voort uit verschillende arresten van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De criteria op basis waarvan vastgesteld wordt of de partners een duurzame en stabiele relatie onderhouden werden geregeld in artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel werd echter vernietigd door de Raad van State met het arrest nr. 201 374 dd. 26 februari 2010. Bovendien verwees ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar het principe van de hiërarchie der rechtsnormen en merkte op dat bepaalde elementen niet via koninklijk besluit zouden kunnen worden geregeld. Bijgevolg wordt met dit amendement voorzien in een wettelijke regeling. Concreet worden de oude criteria voortaan overgenomen in de wet. Daarbij wordt voortaan duidelijker geëxpliciteerd dat de voorwaarde van het elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen moet zijn voldaan voorafgaand aan het aanvragen van een verblijf in België. Daarnaast wordt in dit artikel de wettelijke samenwoning preciezer gekaderd. In de context van de verblijfsregelgeving kunnen enkel de partnerrelaties (dit zijn de relaties waarin er een wens bestaat als koppel samen te leven) in overweging worden genomen voor gezinshereniging. Er is enkel sprake van een partnerrelatie wanneer deze relatie er niet enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Bovendien kan worden opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen met een wettelijk geregistreerd partnerschap er een bescherming werd beoogd voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet

toestaat. Zij dienen in aanmerking te kunnen komen voor een gelijkaardige bescherming als die verleend wordt aan de personen die met elkaar zijn gehuwd. Dergelijke toepassing bleek reeds uit de aanvullende vereisten die werden gesteld: het niet-gehuwd zijn, het hebben van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de afwezigheid van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon dan de persoon met wie hij een partnerschap heeft gesloten. Bedoeling van deze wetswijziging is om dit duidelijker weer te geven en toepassingsproblemen in de praktijk verder uit te sluiten. Bijgevolg worden de situaties van huwelijksbeletselen (vb. uitsluiting huwelijk tussen broer en zus) voortaan ook uitdrukkelijk uitgesloten. Ook zal wie niet kon huwen omdat er sprake was van een schijnhuwelijk, daarna niet meer in aanmerking komen voor een verblijf op basis van een partnerschapsrelatie.” (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/014, 25)

Tijdens de voorbereidende werkzaamheden heeft de hoofdindienster van het wetsvoorstel nog verduidelijkt “dat met het verbod onder punt d van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon wordt bedoeld dat het moet gaan om een één-op-één-relatie, niet om het louter bieden van onderdak” (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 65).

Ook hier wordt nergens aangegeven dat het om een “liefdesrelatie” moet gaan.

11. Uit het voorgaande blijkt dat voor een toelating tot verblijf op grond van een wettelijk geregistreerd partnerschap met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet het bewijs van een “naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie” moet worden geleverd en dat het duurzaam en stabiel karakter wordt aangetoond indien de partners hetzij één jaar samenwonen voorafgaand aan de aanvraag bewijzen, hetzij bewijzen elkaar twee jaar te kennen, voorafgaand aan de aanvraag en met een aantal specifiek te bewijzen elementen, hetzij een gemeenschappelijk kind hebben. Verder moeten de partners een minimumleeftijd van, naargelang het geval, 21 of 18 jaar hebben, moeten zij ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zijn de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het burgerlijk wetboek uitgesloten en mag ten aanzien van geen van beiden een definitieve beslissing zijn genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.

Wat de aard van de (partner-)relatie betreft, blijkt enkel dat het, naast de concreet opgesomde voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België.

(...)”

De Raad van State oordeelde aldus dat het begrip “partnerrelatie” wat haar aard betreft niet kan gaan om het louter aanbieden van onderdak, maar dat het moet gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel, waar de partners samenwonen en het om een één-op-één relatie moet gaan. Verder kan het nooit gaan om een schijnrelatie.

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op het arrest van de Raad van 12 (lees: 9) februari 2021 dat op zijn beurt verwijst naar het arrest nr. 13/2021 van 28 januari 2021 van het Grondwettelijk Hof. Zij wijst erop dat het Hof in dit arrest oordeelde over de situatie van Belgen die een verklaring wettelijk samenwoning hebben afgelegd met een partner ten aanzien van wie een huwelijksbeletsel bestaat en die geen gezinshereniging kunnen bekomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald de vraag of het artikel 40ter, §2, 1° *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, e) van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel schenden in zoverre die bepalingen Belgen die een wettelijke samenwoning hebben afgesloten verhinderen gezinshereniging te doen wanneer zij zich bevinden in een situatie van huwelijksbeletsel. Het Hof oordeelde, zo stelt de verzoekende partij, dat het verschil in behandeling verantwoord is omdat de gezinsherenigingmogelijkheid bij wettelijk samenwonenden bedoeld is voor “ongehuwde personen die een samenlevingsproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten”, waaronder wettelijk samenwonenden met een huwelijksbeletsel dus niet kunnen worden gekwalificeerd. De verzoekende partij betoogt dat de feiten hier niet analoog zijn met die van het Grondwettelijk Hof arrest, dat het daar ging over een werkelijke moeder/zoon-relatie, waarbij dus een huwelijksbeletsel bestaat en door de partners geen beroep kan worden gedaan op artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat er *in casu* geenszins sprake is van een huwelijksbeletsel tussen haar en de referentiepersoon, dat zij immers geen bloedverwanten in rechte lijn, aanverwanten in dezelfde lijn, of broer en zus, oom en nicht/neef of tante en nicht/neef zijn, dat de relatie tussen hen bijgevolg niet uitgesloten is van de partnerrelatie bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, e) van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij geenszins de aanvraag kan weigeren omdat hun relatie zou uitgesloten zijn op voorgaande grond.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij het beoordelen van het voldaan zijn aan de voorwaarden gezinshereniging op grond van artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, verwezen heeft naar het arrest nr. 13/2021 van 28 januari 2021 van het Grondwettelijk Hof, zodat het betoog van de verzoekende partij dat de feiten *in casu* niet analoog zijn met die van het Grondwettelijk Hof arrest, niet dienstig is. Waar zij stelt dat het arrest van 12 (lees: 9) februari 2021 van de Raad verwijst naar het arrest nr. 13/2021 van 28 januari 2021 van het Grondwettelijk Hof, stelt de Raad vast dat onderhavig beroep niet gericht is tegen het arrest van 9 februari 2021 van de Raad en de kritiek aldus niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op het voormeld arrest van de Raad waarin verwezen wordt naar het arrest van het Grondwettelijk Hof doet hieraan geen afbreuk, daar de motieven waarom de verwerende partij meent dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet uit de bestreden beslissing zelf blijken, met name omdat het niet gaat om een partnerrelatie overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij het relevante onderdeel van het arrest van de Raad van 9 februari 2021 wordt geciteerd en dit als volgt: *“Een moeder/zoon-relatie kan niet beschouwd worden als zijnde een samenlevingsproject dat zij hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten. Het is niet kennelijk onredelijk om een moeder/zoon-relatie uit te sluiten van de toepassing van de in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste ‘partnerrelatie’.”*

Daarnaast kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen, dat er *in casu* geenszins sprake is van een huwelijksbeletsel tussen haar en de referentiepersoon, dat de relatie tussen hen bijgevolg niet uitgesloten is van de partnerrelatie bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, e) van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij aldus de aanvraag niet kan weigeren omdat hun relatie zou uitgesloten zijn op voorgaande grond, nu uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon uitsluit van de toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° omdat niet zou voldaan zijn aan de voorwaarde opgesomd in punt e) van deze bepaling.

Het is dan ook volledig ten overvloede dat de Raad er op wijst dat in het arrest van 9 februari 2021 van de Raad uitdrukkelijk gesteld wordt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon zich niet bevinden in een situatie van een huwelijksbeletsel omdat er geen bloedverwantschap tussen hen bestaat. Echter is de verwijzing naar de inhoud van het arrest nr. 13/2021 van 28 januari 2021 van het Grondwettelijk Hof *in casu* niet irrelevant daar het Hof in het arrest ingaat op de interpretatie van het begrip “partner”, zoals voorzien in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, in het kader van een beoordeling wat een partnerrelatie is. Het Grondwettelijk Hof verwijst naar de parlementaire voorbereidingen (*Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/002, p. 5*) en citeert in haar overweging B.1.4. wat volgt:

“B 1.4 (...)

Immers kan worden opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen met een wettelijk geregistreerd partnerschap er een bescherming werd beoogd voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij dienen in aanmerking te kunnen komen voor een gelijkaardige bescherming als die verleend wordt aan de personen die met elkaar zijn gehuwd. Dergelijke toepassing bleek reeds uit de aanvullende vereisten die werden gesteld : het niet-gehuwd zijn, het hebben van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de afwezigheid van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon dan de persoon met wie hij een partnerschap heeft gesloten. (...)» (ibid., DOC 53-0443/004, p. 9).

(...)

« Dit artikel preciseert daarenboven het kader van de wettelijke samenwoning. De verblijfsregelgeving bepaalt dat gezinshereniging alleen in aanmerking komt wanneer sprake is van een partnerrelatie (dit is een relatie waarbinnen de partners als paar wensen samen te leven).

Er is alleen sprake van een partnerrelatie wanneer die relatie niet louter tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven.

Tevens wordt opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen die een wettelijk geregistreerd partnerschap hebben gesloten, wordt beoogd de personen te beschermen die een gemeenschappelijk levensproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, maar voor wie een huwelijk uitgesloten is, omdat zij niet willen huwen, of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij moeten in aanmerking kunnen komen voor een gelijkwaardige bescherming als die welke verleend wordt aan gehuwde personen. Een dergelijke toepassing bleek al uit de bijkomende

vereisten die werden gesteld, met name niet gehuwd zijn, een duurzame en stabiele partnerrelatie hebben en er geen duurzame en stabiele partnerrelatie op nahouden met een andere persoon dan de persoon met wie een partnerschap werd gesloten. (...)» (ibid., DOC 53-0443/007, pp. 4-5)."

Het Grondwettelijk Hof oordeelt vervolgens:

"B.5. Uit de in B.1.4 geciteerde parlementaire voorbereiding blijkt dat het doel dat met de in het geding zijnde bepalingen wordt nagestreefd, in zoverre zij een gezinshereniging toestaan met de persoon die gebonden is door een geregistreerd partnerschap, erin bestond de personen te beschermen die niet gehuwd zijn, hetzij omdat zij dat niet wensen, hetzij omdat hun nationaal recht dat niet toestaat, maar die een samenlevingsproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, door hun een bescherming te bieden die vergelijkbaar is met die welke aan gehuwden wordt verleend. Het doel om die paren een ruimere bescherming te verlenen, vloeit voort uit de wil om zich te conformeren aan de wens van de Europese wetgever om « de binnenkomst en het verblijf van de partner waarmee de burger van de Unie een naar behoren gestaafde duurzame relatie heeft, [te begunstigen] » (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement overeenkomstig artikel 251, lid 2, tweede alinea, van het EG-Verdrag over het gemeenschappelijk standpunt van de Raad met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van de burgers van de Unie en hun familieleden om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven, SEC(2003)1293), vanuit de vaststelling dat de lidstaten niet konden voorbijgaan aan het groeiende fenomeen van ongehuwd samenwonen en « feitelijke » paren (voorstel van richtlijn van het Europees Parlement en de Raad « betreffende het recht van de burgers van de Unie en hun familieleden zich op het grondgebied van de lidstaten vrij te verplaatsen en er vrij te verblijven », COM(2001)0257). Hoewel artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de familieleden beoogt van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend, wordt de voormelde legitieme doelstelling eveneens te hunnen aanzien nagestreefd."

Zoals de verzoekende partij ook aangeeft in het verzoekschrift heeft het Grondwettelijk Hof aldus geoordeeld dat de gezinsherenigingmogelijkheid bij wettelijk samenwonenden bedoeld is voor *"ongehuwde personen die een samenlevingsproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten"*. Het loutere feit dat er geen schending van het gelijkheidsbeginsel wordt vastgesteld door het Hof omdat de wettelijk samenwonenden met een huwelijksbeletsel hieronder niet kunnen worden gekwalificeerd alsook het feit dat de feiten die aan de grondslag liggen van het arrest van het Hof niet analoog zijn met onderhavige zaak daar het in het arrest ging om een werkelijke moeder/zoon-relatie, waarbij dus een huwelijksbeletsel bestaat en door de partners geen beroep kan worden gedaan op artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan de door het Hof gegeven omschrijving van de doelgroep van de gezinsherenigingmogelijkheid bij wettelijk samenwonenden. Met haar betoog dat er geen sprake is van een huwelijksbeletsel tussen haar en de referentiepersoon en hun relatie bijgevolg niet valt onder een relatie bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, e) van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij aldus geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat het *in casu* gaat om een moeder/zoon relatie en dat niet blijkt dat het gaat om een partnerrelatie met elkaar, dat een moeder/zoon-relatie niet kan beschouwd worden als een samenlevingsproject dat zij hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, dat het dan ook niet kennelijk onredelijk is om een dergelijke relatie uit te sluiten van de toepassing van de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste 'partnerrelatie'.

3.2.8. Voorts wil de verzoekende partij in elk geval opmerken dat een verstandssamenwoning net zoals het verstandshuwelijk in aanmerking komt voor de partnerrelatie in de zin van artikel 40bis, §2, 2°, e) (lees: artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°) van de Vreemdelingenwet nu deze *in se* niet veel van elkaar verschillen, dat een verstandshuwelijk, zijnde het huwelijk uit louter financiële of praktische overwegingen zonder liefdesrelatie, immers als een 'samenlevingsproject vergelijkbaar met dat van echtgenoten' wordt beschouwd, aangezien het een samenlevingsproject van echtgenoten is. Zij stelt dat zij bijkomend wil opmerken dat er ondertussen in onze samenleving nieuwe duurzame en stabiele gezinsvormen/partnerrelaties zijn ontstaan dan de klassieke 'onder één dak samenwonende echtgenoten', dat kan verwezen worden naar het 'bewust co-ouderschap', een gezinsvorm waarbij er tussen de partners geen liefdesrelatie is, maar zij wel samen een kind krijgen en opvoeden, dat er liefde is maar geen amoureuze. Zij betoogt dat aangezien de verwerende partij stelt dat haar relatie niet kan worden gekwalificeerd als een 'samenlevingsproject vergelijkbaar met dat van echtgenoten', zij een ongerechtvaardigd onderscheid maakt met personen die een verstandshuwelijk zijn aangegaan en personen die een verstandssamenwoning hebben afgesloten (zonder het bestaan van een

huwelijksbeletsel), dat de verwerende partij derhalve het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel schendt vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat het dient te gaan om het klassieke 'onder één dak samenwonende echtgenoten'. Immers vraagt de verzoekende partij toepassing van een gezinsherenigingmogelijkheid voor wettelijk samenwonenden. De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet, behoudens een verwijzing naar het 'bewust co-ouderschap' welke *"ondertussen in onze samenleving nieuwe duurzame en stabiele gezinsvormen/partnerrelaties"* aanvaard worden als partnerrelatie in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook betreffende het 'bewust co-ouderschap' toont zij overigens niet aan dat dit aanvaard wordt als partnerrelatie in voormelde zin. Waar zij er bovendien op wijst dat er ook in deze gezinsvorm geen sprake is van een liefdesrelatie tussen partners, maar dat zij wel samen een kind krijgen en opvoeden, dat er liefde is maar geen amoureuze, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet blijkt dat *in casu* vereist wordt dat er sprake is van een liefdesrelatie tussen partners.

De verzoekende partij meent dat aangezien de verwerende partij stelt dat haar relatie niet kan worden gekwalificeerd als een *"samenlevingsproject vergelijkbaar met dat van echtgenoten"*, de verwerende partij een ongerechtvaardigd onderscheid maakt tussen personen die een verstandshuwelijk zijn aangegaan en personen die een verstandssamenwoning hebben afgesloten (zonder het bestaan van een huwelijksbeletsel). Zij gaat er echter aan voorbij dat voor gezinshereniging naar aanleiding van een huwelijk, en aldus ook naar aanleiding van een verstandshuwelijk, andere voorwaarden gelden daar het gaat om een huwelijk en dit aldus niet ressorteert onder artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en aldus niet dient voldaan te zijn aan dezelfde voorwaarden, zoals de voorwaarde van het bestaan van een 'partnerrelatie' waarbij het dient te gaan om een *"samenlevingsproject vergelijkbaar met dat van echtgenoten"*. In zoverre zij zou menen dat er een ongerechtvaardigd onderscheid wordt gemaakt tussen een verstandshuwelijk en de verstandssamenwoning door verschillende voorwaarden op te leggen, wijst de Raad er op dat *in casu* echter niet kan vastgesteld worden, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat het (verstands)huwelijk en de (verstands)samenwoning *in se* niet veel van elkaar verschillen. In dit licht wijst de Raad er op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arresten nr. 120/2017 van 12 oktober 2017 en nr. 14/2018 van 7 februari 2018 onder meer stelde in overweging B.7.1. wat volgt: *"In het Belgische recht is de wettelijke samenwoning niet gelijkgesteld met het huwelijk. Beide samenlevingsvormen verschillen niet enkel fundamenteel wat de totstandkoming en de beëindiging ervan betreft. De juridische toestand waarin de echtgenoten, enerzijds, en de wettelijk samenwonenden, anderzijds, zich bevinden, verschilt ook wat hun persoonlijke verplichtingen jegens elkaar en hun vermogensrechtelijke toestand betreft."* Het loutere feit dat het gaat om een verstandshuwelijk doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk daar het ook in dat geval gaat om echtgenoten. Zoals terecht wordt opgemerkt door de verwerende partij in de verweernota, doet het feit of het al dan niet gaat om een verstandshuwelijk, geen afbreuk aan de rechten en plichten binnen een huwelijk.

Een schending van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.9. De verzoekende partij betoogt ook dat door te stellen dat haar aanvraag wordt geweigerd omdat zij geen samenlevingsproject heeft dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, dit impliceert dat een liefdesrelatie noodzakelijk is, dat de verwerende partij er immers van uit gaat dat een verstandssamenwoning niet kan worden vergeleken met een samenlevingsproject van echtgenoten, dat het enig verschil dat daarin zou kunnen worden gezien een mogelijke liefdesband is, dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nergens als voorwaarde stelt dat de partners die een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd met elkaar een liefdesband moeten hebben, dat voormelde bepaling het louter heeft over een 'duurzame en stabiele partnerrelatie'. De verzoekende partij vervolgt dat de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt over de interpretatie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat het geregistreerd partnerschap een nieuw begrip is in het vreemdelingenrecht, dat hiervoor kan verwezen worden naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004, dat het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid, dat het in ons land gaat om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in de artikelen 1475 en 1479 van het Burgerlijk Wetboek. Zij wijst er voorts op dat artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat de wettelijke samenwoning een toestand van samenleven tussen twee personen beoogt, dat verdere

beperkingen er niet zijn waardoor bloed- of aanverwantschap tussen de partners de wettelijke samenwoning niet in de weg staat, dat de graad van affectiviteit dus irrelevant is bij het geregistreerd partnerschap, waardoor artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat de wettelijk samenwonende partners een samenlevingsproject aangaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, dat de verwerende partij dan ook een voorwaarde toevoegt aan artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet die bovendien ingaat tegen de *ratio legis* ervan. De verzoekende partij wijst op het arrest nr. 247.555 van 15 mei 2020 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat wat de aard van de (partner-)relatie betreft enkel blijkt dat het, naast de concrete voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak, dat het dus moet gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België, dat waar de Raad niet vaststelt dat de aanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen op grond van één van de supra vermelde elementen doch aanvaardt dat die aanvraag wordt afgewezen enkel omdat geen 'liefdesrelatie' zou zijn bewezen, hij een voorwaarde toevoegt aan artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet die de afwijzing niet vermag te gronden. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij derhalve de feitelijke gegevens incorrect heeft beoordeeld waardoor de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht alsook van een manifeste beoordelingsfout en zelfs machtsmisbruik.

Met haar betoog lijkt de verzoekende partij volledig voorbij te gaan aan de inhoud van het arrest nr. 247.555 van 15 mei 2020 van de Raad van State waarin wordt gesteld wat volgt:

“11. Uit het voorgaande blijkt dat voor een toelating tot verblijf op grond van een wettelijk geregistreerd partnerschap met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet het bewijs van een “naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie” moet worden geleverd en dat het duurzaam en stabiel karakter wordt aangetoond indien de partners hetzij één jaar samenwoont voorafgaand aan de aanvraag bewijzen, hetzij bewijzen elkaar twee jaar te kennen, voorafgaand aan de aanvraag en met een aantal specifiek te bewijzen elementen, hetzij een gemeenschappelijk kind hebben. Verder moeten de partners een minimumleeftijd van, naargelang het geval, 21 of 18 jaar hebben, moeten zij ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zijn de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het burgerlijk wetboek uitgesloten en mag ten aanzien van geen van beiden een definitieve beslissing zijn genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.

Wat de aard van de (partner-)relatie betreft, blijkt enkel dat het, naast de concreet opgesomde voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet vaststelt dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing werd afgewezen op grond van één van de supra vermelde elementen doch wel aanvaardt dat die aanvraag wordt afgewezen, enkel omdat geen “liefdesrelatie” zou zijn bewezen, voegt hij een voorwaarde toe aan artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet die de afwijzing van de aanvraag niet vermag te gronden.”

Gelet op het feit dat de Raad van State betreffende de aard van de partnerrelatie die vereist wordt door artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat het moet gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel, kan uit de stelling van de verwerende partij dat haar aanvraag wordt geweigerd omdat zij geen samenlevingsproject heeft dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten niet afgeleid worden dat zij een liefdesrelatie noodzakelijk acht. Voorts wijst de Raad er nog op dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij ervan uit gaat dat een 'verstandssamenwoning' niet kan vergeleken worden met een samenlevingsproject als dat van echtgenoten, doch wel dat *in casu* de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, waarbij zij bevestigden dat zij elkaar zien als moeder en zoon, niet kan beschouwd worden als zijnde een samenlevingsproject vergelijkbaar met dat van echtgenoten.

Waar de verzoekende partij stelt dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nergens als voorwaarde stelt dat de partners die een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd met elkaar een liefdesband moeten hebben, dat voormelde bepaling het louter heeft over een “duurzame en stabiele partnerrelatie”, gaat zij er aan voorbij dat nergens in de bestreden beslissing vereist wordt dat het gaat om een liefdesrelatie. Er wordt wel vereist door voormelde bepaling, zoals zij zelf aangeeft, dat het gaat om een “duurzame en stabiele partnerrelatie”, waarbij de Raad van State, zoals blijkt uit wat voorafgaat, over de aard van de partnerrelatie heeft gesteld dat “dat het, naast de concreet opgesomde

voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België.” Door aldus te vereisen dat aangetoond wordt dat het bij een wettelijke samenwoning gaat om een werkelijk samenlevingsproject dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, heeft de verwerende partij aldus geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, doch enkel een invulling gegeven, op grond van de rechtspraak van de Raad van State, aan het begrip “partnerrelatie” uit voormelde bepaling. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de gegeven invulling aan de voorwaarde van het hebben van een partnerrelatie, vooropgesteld door de wetgever, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Door voorts te verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet waar wordt verduidelijkt over de interpretatie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat het geregistreerd partnerschap een nieuw begrip is in het vreemdelingenrecht, dat hiervoor kan verwezen worden naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004, dat het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid, dat het in ons land gaat om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in de artikelen 1475 en 1479 van het Burgerlijk Wetboek, dat artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat de wettelijke samenwoning een toestand van samenleven tussen twee personen beoogt, dat verdere beperkingen er niet zijn waardoor bloed- of aanverwantschap tussen de partners de wettelijke samenwoning niet in de weg staat, dat de graad van affectiviteit dus irrelevant is bij het geregistreerd partnerschap, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet enkel vereist dat er sprake is van een wettelijk geregistreerd partnerschap, doch ook van een “naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie”. Gelet op voorgaande vaststellingen en gelet op de invulling gegeven aan het begrip ‘partnerrelatie’ door de Raad van State en het Grondwettelijk Hof, kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat de wettelijk samenwonende partners een samenlevingsproject aangaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, dat de verwerende partij dan ook een voorwaarde toevoegt aan artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet die bovendien ingaat tegen de *ratio legis* ervan.

Bovendien gaat de verzoekende partij met haar verwijzing naar de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet eveneens voorbij aan wat wordt verduidelijkt in punt 10 van het arrest nr. 247.555 van 15 mei 2020 van de Raad van State:

“10. Met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging’ worden de bijkomende voorwaarden voor gezinshereniging met de wettelijk geregistreerde partner van een Belg of een Unieburger aanzienlijk uitgebreid. Ook is in artikel 40bis van de vreemdelingenwet voortaan sprake van een naar behoren geattesteerde en duurzame “partnerrelatie” in plaats van “relatie”.

Een definitie of een nadere toelichting van het begrip “partnerrelatie” wordt niet gegeven in de wet. Wel wordt in de verantwoording van het amendement nr. 147 op het wetsvoorstel dat, weliswaar na vervanging door de subamendementen nr. 162 tot en met 174, heeft geleid tot het gewijzigde artikel 40bis van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld:

“De derde reeks wijzigingen vloeit voort uit verschillende arresten van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De criteria op basis waarvan vastgesteld wordt of de partners een duurzame en stabiele relatie onderhouden werden geregeld in artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel werd echter vernietigd door de Raad van State met het arrest nr. 201 374 dd. 26 februari 2010. Bovendien verwees ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar het principe van de hiërarchie der rechtsnormen en merkte op dat bepaalde elementen niet via koninklijk besluit zouden kunnen worden geregeld. Bijgevolg wordt met dit amendement voorzien in een wettelijke regeling. Concreet worden de oude criteria voortaan overgenomen in de wet. Daarbij wordt voortaan duidelijker geëxpliciteerd dat de voorwaarde van het elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen moet zijn voldaan voorafgaand aan het aanvragen van een verblijf in België.

Daarnaast wordt in dit artikel de wettelijke samenwoning preciezer gekaderd. In de context van de verblijfsregelgeving kunnen enkel de partnerrelaties (dit zijn de relaties waarin er een wens bestaat als koppel samen te leven) in overweging worden genomen voor gezinshereniging. Er is enkel sprake van een partnerrelatie wanneer deze relatie er niet enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Bovendien kan worden opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen met een wettelijk geregistreerd partnerschap er een bescherming werd beoogd voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij dienen in aanmerking te kunnen komen voor een gelijkaardige bescherming als die verleend wordt aan de personen die met elkaar zijn gehuwd. Dergelijke toepassing bleek reeds uit de aanvullende vereisten die werden gesteld: het niet-gehuwd zijn, het hebben van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de afwezigheid van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon dan de persoon met wie hij een partnerschap heeft gesloten. Bedoeling van deze wetswijziging is om dit duidelijker weer te geven en toepassingsproblemen in de praktijk verder uit te sluiten. Bijgevolg worden de situaties van huwelijksbeletselen (vb. uitsluiting huwelijk tussen broer en zus) voortaan ook uitdrukkelijk uitgesloten. Ook zal wie niet kon huwen omdat er sprake was van een schijnhuwelijk, daarna niet meer in aanmerking komen voor een verblijf op basis van een partnerschapsrelatie.” (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/014, 25)

Tijdens de voorbereidende werkzaamheden heeft de hoofdindienster van het wetsvoorstel nog verduidelijkt “dat met het verbod onder punt d van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon wordt bedoeld dat het moet gaan om een één-op-één-relatie, niet om het louter bieden van onderdak” (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 65).”

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij de feitelijke gegevens incorrect heeft beoordeeld waardoor de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, noch dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

3.2.10. Waar de verzoekende partij voorts nog meent dat de verwerende partij stelde dat er ten gronde niets is veranderd aan haar situatie, met name de aard van de relatie die zij heeft met de referentiepersoon, dat zij derhalve nog steeds niet voldoet aan de voorwaarde van duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat er ondertussen cassatierechtspraak is tot stand gekomen waarbij geoordeeld wordt dat er geen sprake dient te zijn van een liefdesrelatie, zodat het onveranderde karakter van de relatie van de verzoekende partij en de referentiepersoon irrelevant is, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, dat de motivering derhalve niet draagkrachtig is, kan zij gelet op wat voorafgaat niet gevolgd worden. Immers heeft de verwerende partij terecht vastgesteld dat er ten gronde niets is veranderd aan haar situatie, met name de aard van de relatie die zij heeft met de referentiepersoon, zijnde een moeder/zoon-relatie. Eveneens heeft zij terecht vastgesteld, gelet op wat voorafgaat, dat de verzoekende partij derhalve nog steeds niet voldoet aan de voorwaarde van duurzame en stabiele (partner)relatie in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat er ondertussen cassatierechtspraak is tot stand gekomen waarbij geoordeeld wordt dat er geen sprake dient te zijn van een liefdesrelatie, doet hieraan geen afbreuk. Immers wordt in de bestreden beslissing niet vereist, in overeenstemming met de cassatierechtspraak, dat het gaat om een liefdesrelatie. Bovendien wordt gesteld dat er ten gronde niets veranderd is na het verwerpingsarrest van de Raad van 9 februari 2021 waar ook reeds, na het voormelde cassatie-arrest van de Raad van State, geoordeeld werd dat “(...) een moeder/zoon-relatie niet (kan) beschouwd worden als zijnde een samenlevingsproject dat zij hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten. (...) Het is niet kennelijk onredelijk om een moeder/zoon-relatie uit te sluiten van de toepassing van de in artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet vereiste “partnerrelatie”.”

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing geenszins gesteund is op alle gegevens van het dossier, in het bijzonder het voormelde cassatie-arrest van de Raad van State, dat elke burger erop moet kunnen rekenen dat de verwerende partij het gezag van gewijsde van het cassatiearrest niet miskent, dat er derhalve sprake is van een schending van het rechtzekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel of het gelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout of van machtsmisbruik.

3.2.12. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER